

Přijel Francek Boukaliků z Modré Lhoty sem a byl tím volebním rejem hodně překvapen.

Začal povídat hned: "Strýčku — bydlíš u něho — tady u vás divně volí představeného."

"To se u nás sešla obec v dolní hospodě a tam se to vyřídilo v dobré dohodě."

"Někdy se též našel rejpal, když to domkař byl, starosta ho chyt za límec, ven ho vyhodil."

"Byli to však větší sedláci, řekl mu: "Poslechni, my ti letos pronajmeme louku obecní."

"A co ty tam taky kážeš? Ze mi nedaš hlas? Ty si můžeš zase vzít kousek lesa zas."

"A teď už dost! Nedovolím schůzi rusit, kdo jen špetne, může moje pěstě zkusit!"

"A tak to šlo pěkně hladce, každý dostal svý: Máte tu snad taky pole, louky obecní?"

Pozorný mužiček.

Žena: "Zas už mi jdeš až po půlnoční a zas natažen jako prut, že sotva funíš?"

Natručený mužiček: "Ale mi — milá ženoško, viš přece, že je dnes tvůj svátek, a tu chtěl jsem být s půlnoční prvníu gratulací!"

Bez vojska to nejde.

"Děti mítí není v naší době již žádnou radostí," stěžoval si přítel přáteli. "Máš-li hochy, přijdou k vojsku, a máš-li děvčata, přijdou vojáci k nim."

Moderně.

Baron X: "Páni baronka nepojede letos do lázní? A proč?"

Baron J: "Není možno, je churava."

A: "Kdy pak jste vlastně poznal svou paní?"

B: "Kdy? Až jsem si ji vzal."

Oty děti!

Pan oficiál: "Zdali pak je, maličké, sestřička doma?"

Maličké: "Ani ji nenapadá, a vůbec tatínek říká, že když v nejbližší době neprohlásíte, že si ji vezmete, že vám vyrazí dveře."

Zkušena.

Paní Vážná: "Ano, ano, je to stará povídačka, že čím člověk více má, tím více si žádá."

Paní Rázná: "Im, ovšem, ale s vyjímkou. Měla jste již někdy dvojčata?"

Na nádraží.

Venkovan: "Kdy pojede poslední vlak do New Yorku?"

Portýr: "Poslední? Toho se asi sotva dočkáte."

Panovník malého německého státu Jindřich XX. měl svatbu, a když byl s chotí svou sám, objal ji horoucně a děl: "Klotildo má jediná!"

"Jindřichu můj dvacátý", vzdychla po něm nevěsta.

Hříčka náhody.

Hokynář dal si udelati na skleněnou tabuli zlačenými písmeny tento nápis:

Josef Poděrká,

obchod potravinami a mlékem.

Neobratný kočel jakýsi však vrazil při otáčení vozem do výkladní skříně, která sice zůstala celá, ale písmena některá se přerazila nebo vůbec odpadla, tak že nápis vyhlížel pak po nějakou dobu takto:

osel oderka,

obchod otrávinami a lékem.

Pan potkal svou spolužačku z mládí a velice se těšil z toho shledání. S úsměvem vzbíhl k starší, svobodné té slavné, která při zdánlivě své svěžesti a v plné parádě vypadala mladší jeho, než byli skoro stejného věku.

"Notně jste sestárli," děla ona, s politováním naň hledě.

"Ano, ano, drahá přítelkyňe, pokud vím, slavivati jsme své narozeniny vždy stejně, a nemylim-li se, byli jsme v týž rok i den narozeni. Ale já slavim letos již čtyřicáté narozeniny, a vy jste zůstala vězeti na dvacítce — v tom je ten rozíl."

Povážlivě znamení.

Otec: "Děti, radujte se, zítřka přijede babička."

Malá Klárka: "A je, to zas budeme mítí nového bratříčka, to my víme!"

Opatrná.

On: "Myslím, dáme-li novomanželům kávový pňbor pro šest lidí, že to stačí, či ne?"

Ona: "To je málo, myslím, a bychom jim dali nádobu na cukr pro dvanáct osob."

Taky sláva.

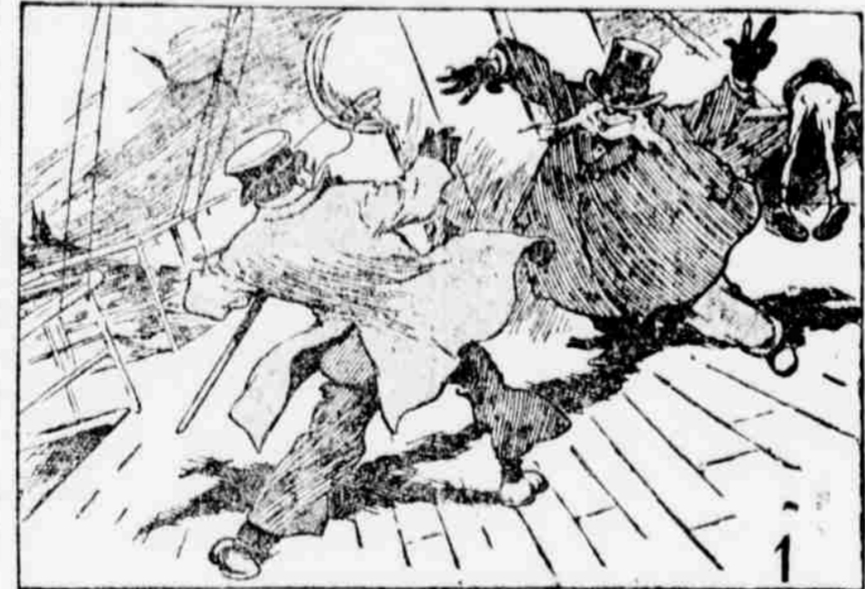
Pastor: "A mohli jste se stát člověkem váženým a hledaným."

Kriminálník: "Však! jsem se stal."

"Jak to?"

"Nu, v sedmi státech mne hledají."

Shledání na moři.

Ejhle, je to překvapení!

Je to Alfred nebo není?

Dovol, můj přítelíčku,

abych ti dal hubičku!

Všem ženám se odporoučejí, aby pravidelně denně si krátkou chvíli odpocíhly. Tím sesílí tělo, mysl se vzpružuje a nabývá se nových sil k vykonávání svých povinností. Odpocínek také v něm trváti však déle než půl hodiny. Zvláště tím nervosní by měly takového odpocíknutí si dopřati.

Ženy v Idaho, Coloradu a Wyomingu hlasují nyní o všech otázkách veřejných a pro všechny kauzy a záležitosti v těchto státech bylo zjištěno, že ženy o veřejné záležitosti mají zdravý zájem a že vykonávají močny vliv na zvýšení úrovně veřejného života.

O ženách, pro ženy.

Mary O. Lytle je výpomocným šerifem v okresu Mercer, Pennsylvánia, a mužová v krajně té, místo aby se hleděli vyhnouti styku s tímto ramenem spravedlnosti a zákona, zdají se toužit po tom, aby Lytleovou byli zatčeni, neboť Marinka je velice hezká a příjemná osobka. V okresu Mercer měli již jednou výpomocného šerifa v snádku a poněvadž se to osvědčilo, byla ustanovena Lytleova do úřadu. Její předchůdkyně jmenovala se Sylvia Stewartová, která za svého úřadu měla množství zájmu všech zkušeností, provedla četná zatčení a osvědčila odhodlanost, jako by sloužila ke cti silnému muži. Její otec byl šerifem a ji ustanovil za svého pomocníka. Osvědčila se znamenitě, a když její otec byl v okresu nepřítomen, úplně zastavala jeho úřad, zatýkala provinilce, dopravovala je do vězení nebo do robotárny, uzavírala koupě pro okres a všechno vyřídila tak, že muž nemohl to vykonati lépe. Úřad výpomocným šerifa není jediným veřejným úřadem, jeuz je zastáván ženou v okresu Mercer. Výpomocným klerkem okresního soudu tamenější je sl. Marie Greenová, hezká blondýnka, která zvláště má co dělat s četnými parky milenců, kteří u ní dávají se spjati pouty manželstvími.

"Jack, objímá" po několik posledních týdnů řádil ve Filadelfii a v okolí a způsobil mezi ženským světem tamenější značný postrach. Onedý večer však dostalo se mu v aristokratické čtvrti Germantownu tak důkladného přivítání, že na ně bude dlouho pamatovati. Přihodilo se mu to, když chtěl obejmut hostkou Dora Seiversovou, která jest zaměstnána co služka v čís. 6642 McCallum ul. Dora je nejen hezká, ale také statná a silná. Když onedý večer vybrala se na procházku, vzala si deštník, který v boji s objímáčem jí posloužil jako vydatná zbraň. Při návratu spatřila jak poblíž domu, v němž je zaměstnána, krčí se elegantně oděný mladík. Děla, jako by jej nepozorovala. Když však mladík náhle chtěl ramenem svým ji obejmut, zdvihla deštník a spustila jej s takovou úderem na hlavu nestydy, že ten vzal hned nohy na ramena a pelášil jako stvaný.

Paní Bowenová, manželka a merického vyslanca ve Venezuele, vrátila se před několika týdny se svým manželem do Spoj. Států. Ve Washingtonu, kde se usídlila, měl s ní před několika dny jeden zpravodaj rozhovoru, v níž Bowenová vypravovala o životě ve Venezuele a hlavně o tamenějších fenech. Právila: Život ve Venezuele je velice rozkošný. Jsem jista, že bychom našli místa na zeměkouli, kde by se naskytovalo více radosti životních, kde by příroda i lid tak močny se zamlouvaly. Kdo žije mezi nimi, musí býti jich přítel. Ženy venezuelské jsou vzory domácích cností a jsou proslaveny svojí věrností. Některé z nich jsou nejkrásnějšími obrazy, postavou i obličejem, že lepší není si možno představit. Viděla jsem jich mnoho a příslušnice všech tříd, ale čím více jich vidím, tím více se jim obdivuju, tím více vyniká v mých očích jejich krása, jemně, míle jejich způsoby a šlechtá povaha. Zním tam jednu mladou dívku, skutečnou krásku, která byla zasnoubena mladému muži, jenž byl zatčen pro nějakou politickou záležitost a po dva roky byl držen ve vězení. Po celou tu dobu dívka vůbec z domova nevyšla, aby mu dokázala, že je mu věrnou a že nechce vyhledávati společnost, v níž on by scházel. Jest pravdou, že dámy venezuelské, které jsou španělského původu, málo se na veřejnosti ukazují. Většinu svého života tráví doma a málokteré jiné ženy mohou se jim vyrovnati v pečlivém plnění povinností matek a manželek.

Jistá žena na pobřeží státu Maine byla odkázána sama na sebe a tu po několik roků vydělávala pěkně sumičky peněz chovem koček, jež prodávala všem, kteří je chtěli. Jej nikoliv do restaurací a výroběm uzenek. V krajně té kočce dosahují značné velikosti, tak že mnohé z nich važí osmáct až dvacet liber. Co je při nich zvláštního je, že často se u nich objevují modré oči a také jsou exempláře, které mají jedno oko zelené a druhé modré. Před mnoha lety namořní kapitáni z Maine přivezli domů ze svých východních cest překrásné kočky východní a z těch po letech vyvinula se nyní nějaká kočka tamenější, které se říká "coon-cat". Cena jich je od \$5 vzhůru dle velikosti a barvy. Zmíněná majitelka kočel farmy má pro kočky velký dům a rozsáhlé rejdiště, obklopené drátěnou sítí, která zabíráne kočkám, aby se rozutekly.

Josifkuv svátek.

Pan Malvazinka jindy vstává v pět hodin ráno. Na tělo vezme starý župan, na hlavu pomocnou čepici, na nohy pantofle, a jde okouknout pekařskou dílnu, pak krám, zeptá se, zdali už je rozmoceno, a jde si udehat ještě "šlofika".

Dnes už odbilo sedm hodin a pan Malvazinka dosud nevyšel z postele.

Na noc na v pokoji stáhl záclonu, aby mu přilepšili na jeho svátek. Jako když přikryjou ubrusem kanára. Mysl, že je noc, a da pokoj.

Dnes byl svátek pana Malvazinky. V rodině stala se úrada, nechat spát tatínka, jak dlouho bude možno.

Ale pekařské srdce paně Malvazinkovo už tak dle zkušenosti životních ušlo, že venku as ne bude taková tma jako tady v pokoji.

Tíse vstal a vytáhl záclonu. Pak druhou. Hodiny ukazovaly na sedmou, a na ulici sluzky vysypávaly smetl a popel do obecního omnibusu.

Po pohovce a po sešlech rozloživ sváteční šaty pana Malvazinky, čisté, nažehlené prádlo — jenou pokyn, aby se neřinžoval, a aby se na svůj svátek objevil u snídane v plné parádě, a ne ve starém županu.

Pan Malvazinka se umyl a oblékl na sebe vše, co tu našl bylo nalíceno.

Ve vedlejší pokoji šeptání, chrastění papírů. Hoší odřikávaní asi naučené přání a děvčata vybalují z papíru uchystané dárky.

Pan Malvazinka zakašlal, aby dal na jevo, že je na světě. Náš utichlo.

Pan Malvazinka zakašlal po druhé, po třetí, a když se nikdo neozval, otevřel dveře a vešel do vedlejšího pokoje, jenž byl dnes k snídani proměněn v jídelnu.

Jako by nevěděl, co to znamená, začal okukovat novou cukřenku naplněnou do vrchu cukrem, velikou dosud nenačatou bábovku, modrou vázu, v níž byla kytičce fialek a kamelii v papírové manžetě, — v protější stěně otevřely se dveře a stará paní Malvazinková ve svátečním županu a v čerstvém účesu objevila se, nesouc na tácu kávu. Za ní o stání.

Paní Malvazinková rozeřavila hrnečky s kávou po stole, utířela ručce, přistoupila k panu Malvazinkovi —

"Tak já ti přeju, Josifku", — (hubička) — "abys byl zdravý", — (hubička) — "aby ti šel dobře ochod", — (hubička) — "taký se mohli dát večera orázivout — a abys se dočkal mnohé radosti na světě a se mnou šťastného shledání tam na nebi."

Pan Malvazinka vážně povzdychnul a přetřel dlaní zasílený zrak. Pomáda z vlasů jeho drahé Veroniky přišla mu do očí.

"Já ti děkuji, Verunko — a vám taky, synové a dcery."

A prohlížel dárky. Kšandy, nové střívece, špičku na doutníky, v zlačeném rámeči obraz onoho zázraku, jak dvěma chleby nasýtilo se pět tisíc lidí, (dnes by se pět tisíc božím dárky sotva nasýtili dva lidé) — tučet listů, samé praktické věci.

Při snídani podstrčila paní Malvazinková svému muži dnešní noviny. Četl lhostejně za stáble pohovad, až oko jeho utkvělo na velkém insertu, jež děti oznámily barevnou tužkou, aby se neztratili.

"Blahoroděmu Pánu panu Pilátovi Malvazinkovi, majiteli jednoho pekařství a víceo domů.

Štěstí, zdraví, spokojenost, při tom taky peněz hojnost, to vám přejuou vaše děti."

Srdce jeho zabušilo, ruka s kusem bábovky klela, pes Votiček myslil, že pan Malvazinka už nechce, vzal mu bábovku a šel.

"To je překvapení, to je čest", říboval si oslavence, četl to dvakrát, třikrát, dal to číst ženě — a naslouchal, jak by to četla žena, pak to musili čísti jeho potomci, aby viděl, jak by to přednášely děti.

"Ja myslím, když dám dělníkům dvacet zlatých, že mají dost."

"Dej jim desítku, a mají taky dost."

Pan Malvazinka poslal "chlapčům" desítku. A znovu se zálibou díval se na rámeček v novinách,

na ty "krásné verše" — to je jeho, to náležá jen jemu, to bude čísti dnes několik tisíc lidí — a pan Pilát se usmál a levou rukou si pohladil vypasené tváře.

Odložil noviny a vstal.

"Musím k holíčce! — mohl bych na bradě strouhat křen."

"Než nám odejdeš, Pilátku — zakročila mu cestu paní Malvazinková, "so pak bys chtěl dnes k obědu? — je tvůj svátek, poruč si."

"Ja myslím — kaponna. Kup jich asi pět."

Pan Malvazinka vzal svrchník a cylindr, sváteční zlaté hodinky a těžkým řetězem, nasánil prsty a vepal na ně prstěnů, co se dalo. A hlál se stříbrným kováním.

"Tak já přijdu až k obědu, a ty stará připrav kapouny a dohlédni dolů, aby hoší nic nevyvedli, aby se neopili. Neměl jsem jim dávat tolik peněz."

Pan Malvazinka odešel.

Ale za chvíli se vrátil.

"Pilátku, to bude nešťastně spinala ruče panicka."

"To vim!" zabručel, a hned počal hlasitě s převrácenou radostí: "Koukej, Verunko, koho ti vedu — strýčka Kajetána. Potkal jsem jej na ulici, přijal a venku, jde mi gratulovat."

Strýček Kajetán už se hranul hřmotně do pokoje, jalovcovou hůl pod paží, veliký, olamany kosík na ruce. A bez pozdravů začal hned: "vzkazují vás naši pozdravovat a tady vám pošlají králíka. Je to samice a ty máj maso jak losos. Mám tu zůstat do zítřka, do košíku mám nakoupit rohlíků a housek a co se nevejde, mám koupit cukr a brozinky. My doma vřeláni hrozně rádi semlábnu."

"Tak, Verunko, dej strýčkovi snídani a já zatím půjdu k holíčce!" hleděl se ztratit pan Malvazinka.

"A to já přijdu taky k holíčce!" prohlásil strýc, ohmatávaje si jezátou bradu.

"Verunko, nekupuj kapouny, kup tři kila telečoho", šeptal pan Malvazinka své ženě.

"Už jsem poslala pro kapouny."

"Ty mu sníst nedám!" prohlásil se vši rozhodností pan Malvazinka. "Tak půjdeme, strýčku, k tomu holíčce!"

Už poledne, — už jedna hodina, a Malvazinka se strýcem se nevracel.

Asi v půl druhé teprv přišel. Sam.

"Tak, ženo a děti, nějaký oběd, dnes si ho jerně zastloužim!" oddechl a shodil kabáty a klobouk a usedl k stolu, nevšímaje si, že tu přibýlo několik kvie a celá sponsta písemných gratulací.

"Tatínku, kde jste nechal strýčka Kajetána?"

"Ještě jednoho takového strýčka mít, tak bych se oběsil. U holíčce, když se dozvedel, že za holemí nebude nic ulatit, dal se ještě ostříhat na leto a vybral si tam brývy a dvě mydla. Ve vinárně směl sedm vajec a osm rohlíků, a pořad mne nutil, abych přel, když je můj svátek. To se ví, že jsem platil zase všecko. Před polednem jsem jej zavedl do píseňské hospody, poručil jsem mu oběd a když pil čtvrtou sklenici, řekl jsem, že si oskročim domů, podívat se na řemeslo. On že půjde se mnou, že to jakýž nevředel. Zůstal jsem tedy sedět s ním, až když tábl desátou sklenici. Pak jsem se vytratil a řekl sklepíkovi, že přijdu zaplatit útratu."

"To by bylo dobře. Ale sotva pan Malvazinková přinesla na stůl ohromnou mísu s pěti pečurnými kapouny, přiběhl se strýko Kajetán.

"To jsem měl vědět, že vaříte taky doma oběd, nebyl bych obědval v hospodě. Nu, ale kousek si vezmu."

A usedl, abral kousek za kousek, dokud tam co bylo. —

Druhý den strýc odjel, a učedník Pepík pelášil do novin s insertem: "Králík, samice, který stál večer 37 zl. 58 kr., dá se zadarmo tomu, kdo se nejdřív přihlásí u Piláta Malvazinky, pekaře."

Farář, který trpí "zvonomaním". Je to nová nemoc a nazvaná tak "Budivojem", choroba cetyvin-ského faráře Ludvíka Schuetznera, lemuž se zda, že kostelník málo yzvaní na ně. Stalo se před několika dny, že kostelník odzvonil o 5. hod. ranou velkým zvonom klekání. Farář buďto avoněni zaspal anebo zdalo se mu klin-kání málo, zkrátka vyběhl ve třetí čtvrti na sestoru sam na zvonici, kde začal tak důkladně vyzváněti, že lidé vyběhali ze stavení v domnění, že "sturmujou na poplach". Teprve když několik lidí vyběhlo za zuričným zvonomem na věž, zastali tu pana faráře, jomouž ve větku na má? zvonicích kostelníka teprve jak se patřil se ulehčilo po jeho zvonobití.